

16 SZABÁLY KOSARAS SZÜLŐKNEK

Vegye tudomásul, hogy ez a gyermeke kalandja – nem az Öné. Ne tekintse önmaga megvalósításának. Legyen támogató és bátorító szülő.

Igen. Az edzők a kedvenceiket játszatják. A kedvenceik azok, akikkel nagyobb eséllyel nyerhetnek, akiknek kitűnő a hozzáállása, akik minden nap keményen dolgoznak, akik elfogadják a szerepüket (függetlenül attól, hogy mi az). Ha azt hiszi, hogy az edző nem kedveli a gyermekét, gyermekénél valószínűleg a fentiek közül egy vagy több területen hiányosságok mutatkoznak.

Ahogy a mérkőzés előrehalad, az edző nyerni akar. Nagyon nyerni akar. Ha gyermeke segíteni tudja a csapatot, játszani fog. Ha nem tudja segíteni, nem fog játszani.

Az edző az esetek többségében jobban meg tudja ítélni, mennyi játékidő jusson gyermekének, mert ő többet lát a gyermekből. Az edző látja az edzéseken, az értékeléseknél, a mérkőzéseken, míg a szülő korlátozottan kap csak képet gyermekéről, hiszen csak a meccseken látja.

Az edző tapasztalatban és szakmai tudásban az esetek többségében a szülők felett áll, ezért helytelen számon kérni tevékenységét, vagy megkérdőjelezni a tehetség felismerését.

Ne adjon utasításokat a pálya széléről! Gyermeke csak az edző utasításait kell a pályán hallania. Szurkoljon neki, de ne adjon utasításokat. Az nem az Ön dolga.

Ön a világon mindennél jobban szeretik gyermekét, mindig a legjobbat akarja neki, ami érthető és elfogadható. Ugyanakkor az edzőnek azt kell tennie, ami a csapatnak a legjobb. Sok esetben azonban az, amit Ön szeretne és az, ami a csapatnak a legjobb, nem vág egybe.

Soha ne akarja az edzővel megvitatni gyermeke játékidejét, a stratégiát és ne beszéljen vele más gyermekről. Ez a három terület tabu.

Az edzővel való gyakori beszélgetés nem fog gyermekének több játékidőt eredményezni. Egy edző sem mondta még: „Többet kellene játszatom Pistikét, mert a mamája úgy gondolja, hogy keveset játszik.”

Bátorítsa gyermekét, hogy közvetlenül az edzővel beszéljen, ha bármilyen kérdése vagy problémája van. Szülőként Ön is részt vehet a beszélgetésen, de csak mint megfigyelő, a beszélgetésnek gyermeke és az edző között kell lezajlania.

Ne ássa alá az edző tekintélyét a mérkőzésről hazafele, vagy a vacsoraasztalnál. Az olyan megjegyzések, mint: „Az edződ azt sem tudja, mit csinál” vagy „Nem hiszem el, hogy csak ennyit játszol” nem vigasztalják gyermekét (bár minden bizonnyal ez a szándéka), ellenben rossz hozzáállást eredményezhetnek, vagy kifogásként szolgálhatnak, és ezek egyike sem kívánatos.

Ha gyermeke kevesebbet játszik annál, mint amennyit szeretne, vagy a csapat elveszít egy szoros mérkőzést, használja fel a tapasztalatot és tanítsa meg gyermekének, mit kell tennie, hogy a jövőben ez másképp legyen.

Ne szidja a játékvezetőket! Ezzel rossz példát mutat és nevetségessé teszi magát. A játékvezetők igyekeznek jól végezni a munkájukat, és az esetek többségében jobb helyzetből látják a játékot és jobban tudják a szabályokat, mint a szülők. Még egy játékvezető sem mondta, hogy: „Megállítsuk a játékot? Elnézést kérek mindenkitől. Annak a hangos anyukának a lelátón igaza van, a fiát tényleg faultolták az előző támadásnál.”

Nagyon valószínűtlen, hogy gyermekéből profi játékos lesz. Az igazság az, hogy a gyerekek közül csak nagyon kevesen fognak a kosárlabdázásból élni. Hagyja tehát, hogy a gyermek élvezze a sportolást, hiszen az hamarabb véget ér, mint gondolná. Használja fel a kosárlabdázást arra, hogy gyermeke olyan tapasztalatokat szerezzen, melyek később, felnőttként hasznosak lesznek számára.

Ne gyakoroljon nyomást gyermekére. Biztassa, ösztönözze, hogy jobb akarjon lenni, de ne kényszerítse plusz dobóedzésre, vagy erősítésre. Ezt neki kell kezdeményeznie, nem Önnek. Ha gyermeke akarja, támogassa, de ha azt választja, hogy csak a minimumot teljesíti, azzal olyan leckét kaphat, mely később hasznos lehet (nem kerül csapatba, keveset játszik, stb.)

Az egyik legjobb dolog, amit tehet, hogy jó kapcsolatot alakít ki gyermeke edzőjével.